

[Jesper Simonsen.]

for et Land som Danmark vil ligge i, at vi har en ærlig Ordning, en Ordning, der kun udgiver sig for det, den er, en Ordning, der baade i sin Indretning, i sit Beredskab og i de Formaal, der er opstillet for den i Loven, der anordner den, klart tilkendegiver sig som det, den er, en Ordning, der i selve Kendsgerningen er Udtryk for sit Formaal, det Formaal at varetage Bevogtnings- og Ordensopgaver, men lade alt, hvad der ligger derudover, ligge.

Det er utvivlsomt det, som betrygger Danmarks Stilling stærkest. Det gør Stillingen klar udadtil som indadtil. Det fjerner, saa vidt det overhovedet er gørligt, enhver Mistæneliggørelse, enhver Tvivl om Danmarks Stilling, saafremt Konflikter af lignende Art som dem, vi kender fra Verdenskrigen, maatte opstaa.

Men kan man nu sige om den Ordning, vi har, Ordningen af 1922, at den er en ærlig Ordning? Det er vist anerkendt, selv af Ordningens Fædre, at det kan man ikke sige om den. Ordningen har alle Kompromissets slette Egenskaber, Halvhed i alle Henseender. Den opstiller Rammer for et militært Apparat, som den ikke bevilger Midler til.

Følgen deraf er, hvilket nu ogsaa er erkendt fra alle Sider, at dette militære Apparat forfalder, ja, det er vel endog erkendt, at det, om ikke allerede nu saa i Løbet af kort Tid, end ikke vil være egnet til at varetage de Opgaver, der i det foreliggende Forslag opstilles som vort bevæbnede Beredskabs Opgaver.

Naar man vil spørge om Nyttens af det Beredskab, vi skal have, maa man naturligvis først og fremmest tage de faktiske Forhold i Betragtning. I denne Henseende har allerede Folkeforbundet haft for Øje, hvilke Omstændigheder der kan være af Vægt: et Lands geografiske Beliggenhed, et Lands geografiske Vilkaar, et Lands Forhold til de Stater, det er omgivet af, den rent tekniske Udvikling paa Militærvæsenets Omraade. Alle disse Ting maa tages op til Drøftelse, naar man vil klargøre sig, om Danmark kan have nogen Betyggelse ved at have et militært Apparat af et eller andet Omfang.

Hvad nu først den tekniske Udvikling angaar, da er det klart paavist af den Mand, som Ordførerne for Venstre og de Konservative nu i Dag fremhæver med saa stor Styrke — noget, man ikke altid har gjort —, den svenske Major Bratt, hvorledes den tekniske Udvikling er skredet frem ogsaa

efter Verdenskrigen. Vil man undersøge Forholdene, begynder man imidlertid ofte med Erfaringer fra Verdenskrigen, men man maa ikke blive staaende ved dem, for der er jo paa det tekniske Omraade sket en Udvikling siden Verdenskrigens Dage, som det vil være uforsvarligt at se bort fra eller lukke Øjnene for, naar vi diskuterer, hvorledes Danmark skal indrette sit bevæbnede Beredskab.

Jeg har set, at man i de tidligere Forhandlinger, som er ført her i denne Sal om vort Militærvæsen, har henvist til, at Frankrig og England i et vist Omfang var i Stand til under Verdenskrigen at afbøde Angreb med de nye tekniske Midler, med Flyvemaskiner og de Sprængbomber, som de den Gang væsentlig førte med sig, og man har her præsenteret Opgørelser, hvis Værdi jeg i øvrigt ikke skal inklade mig paa at diskutere i Dag, over, hvad der kom ud af de tyske Angreb.

Men er der noget Menneske, der vil prøve paa at slutte til Danmarks Stilling paa dette Omraade fra Englands og Frankrigs Stilling? Kan man et Øjeblik tænke paa at sige: Naar England og Frankrig den Gang var i Stand til noget at afbøde tyske Flyverangreb, maa Danmark bære sig ligesaadan ad og gøre det samme? Alene paa dette Punkt svigter enhver Sammenligning.

Men vi gaar videre og ser lidt mere paa, hvad man kan udlede af det, der skete under Verdenskrigen. Man kan udlede dette, at en moderne Krig, hvori en Stat bliver indviklet, fører med sig, at de andre krigsførende Magter vil søge at ramme Staten, hvor den er svagest, derigennem, at de fører Krigen ogsaa mod Landets civile Befolkning paa de mest saarbare Punkter. Man fører Krigen ind over Landenes Hovedstæder og de største Byer, hvad enten de er befæstede eller ej, og det gør man med Midler, som nu er mangefold farligere og mere ødelæggende end dem, man havde under Verdenskrigen.

Hvorledes vil Danmark da være stillet under en Krig? Ja, hvem er det, man fra Venstres og de Konservatives Side tænker sig, at Danmark vil føre Krig med? Man klarer sig aldrig rigtig dette Spørgsmaal. Man taler saadan ganske abstrakt og teoretisk om det, hvis det og det sker; men man maa jo klargøre sig, hvem det er, man tænker sig, Danmark vilde komme i krigersk Konflikt med.

Vore Nabostater heroppe i Norden? Det tænker man sig aldeles ikke. Andre Stater af Danmarks Størrelse og Styrke?